

A hiányzó láncszem

Érdekes cikket olvastam a napokban.
Az ezotéria mára nem más, mint árucímke, reklámfogás?

szervő soraival, hiszen az ezotéria – eredeti értelmében – sohasem a tömegek tanítása volt.

Teljes mértékben egyetértek a – eredeti értelmében – sohasem a

A naiv érdeklődő sajnos a legtöbb esetben el is hiszi, hogy fölösleges évtizedekig tanulnia, ha két nap alatt is el lehet érni olyan oklevelet, melyet egy intenzív megvilágosodási hétvégén, a „mester” adott ki.

„Kik és miért fordulnak az ezotéria és a szellemi tudományok felé? Mindenképpen olyanok, akikben fölébredt valami hiányérzet. Zsákutcába jutott emberek, akik intellektuálisan, hitükben, érzelmileg, egészségileg, egzisztenciálisan tehetetlenné váltak a problémák leküzdésében.”

„Mert nem az számít, hány könyvet olvastunk, milyen tanfolyamokat végeztünk, vagy milyen fokozatokba kaptunk beavatást. Csakis az számít, hogy mit tudunk mindezzel a mindennapokban kezdeni, amikor egy ezoterikus közösségből vissza kell térni a munkánkhoz, családukhöz, társadalmi kötelezettségeinkhez!”

Jogos a kérdés, ha valaki éveket tölt azzal, hogy egyik „látó” „mester” „guru” előadásairól a másikkhoz szaladgál, tömeghipnózis alá kerülhet, de miért, mi helyett teszi? Ez a bibliai „széles út – keskeny út” dilemmája.

Miért nem merünk csendben, egyedül lenni? – Istennel.
Pénz és időveszteség nélkül megkaphatnánk a legmegfelelőbb választ. Ki ismerhet minket jobban, mint saját magunk? Merjük átélni, meghallgatni, elfogadni és újra értékelni a feltörő képeket.

Talán a felelősségtől való félelem, az önbizalomhiány, vagy az ego nem engedi, hogy elindulhasson a belső dialógus? Elismerem, hogy mindenki kerülhet olyan helyzetbe, amikor segítségre van szüksége, de ehhez **személyes tanácsadóra, pszichológusra, lelki-gondozóra, mentorra van szükség**, aki megfelelő időt fordít a problémánk megoldására.

A tömegmozgalommá vált ezotériában, valóban elveszhetünk az ezoterikus ígéretek csapdájában.

Kunczly Judit